

Izhaja vsako prvo
in tretjo soboto v
mesecu. Štane na
leto 6 K, na pol
leta 3 K. Posamezni listi po
30 vin.

JEŽ

Naročnina naj se
pošilja upravni-
štvu. Rokopisi pa
uredništvu „JEŽA“
v Ljubljani. Inse-
rati se računajo
po dogovoru.

List 12. - V Ljubljani, dne 22. maja 1909. - Leto VII.

Čudno.

„Ali greste vi večkrat na Dunaj? Koliko pa vas stane tako potovanje?“

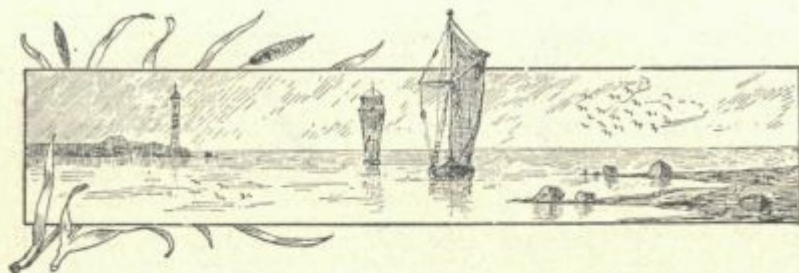
„Ako grem z ženo — sto kron; kadar grem sam pa — štiri do petsto kron.“

Utrinka.

Kdor hoče imeti ljubezen zastonj, se trudi — zastonj.

* * *

Ženska ničesar ne pozabi — kvečem svoje prisege.

TENORIST.

Vlak se je ustavil v krasni pokrajini, kaki dve uri od glavnega mesta. Meščani menda ne poznajo tega idilčnega kraja, ali pa se ne brigajo za lepe pokrajine.

On (v ogromen kožuh zavrit, kateri mu je hojo tako obteževal, da je komaj zlezel iz vlaka): „Toraj vi mi zagotavljate, da v tem kraju ni vlažno?“

Ona (smehljaje): „Gotovo ne, pogledjte vendar kako visoko stoji solnce!“

On: „To vendar ničesar ne dokazuje, stanoval sem svoje čase v petem nadstropju, pa se nahoda nisem mogel iznebiti.“

Ona: „Danes se vam nahoda ni bati.“

(Zapustila sta kolodvor. Ona vsa vesela, da je bila na deželi; on, zelo presenečen, celo nekoliko užaljen, ko je opazil, da mu je portir odvzel vozni list, ne da bi se dalje brigal zanj, in da so šli pismonosec ter dve kmetici mimo njega, a si niso pošepetali njegovega imena v uho.)

Ona (vesela): „Tako, zdaj pa le pogumno naprej!“

On „Dovolite (vzame vглаševalnico iz žepa ter si z njo vglasi visoki C, katerega na to polglasno parkrat zapoje. Zadovoljno): „Prav dobro gre!“ (pojašnjevaje): „Bal sem se, da bi vožnja, dim v vlaku . . .“

Ona „Ali ste zdaj pomirjeni? Idite toraj naglo. Napravila bova daljši izprehod, kakor dva, ki se resnično ljubita.“

On (čez glavo v svoj kožuh zavrit): „Prosim, ne letite vendar tako, da se ne pregrejem!“

Ona (smejé): „Kako pa morete iti s kožuhom na deželo?“

On (resno): „Oprostite; zrak na deželi je dokaj ostrejši kakor v mestu. Samoobsebi se razume, da sem moral biti pre-

viden; (z globokim prepričanjem), kajti kdor ima, kot jaz, milijone v grlu, ne sme biti lahkomišljen . . ."

Ona (začudeno): „To je vsekakor resnica.“

(Daljši odmor. On premišljuje o svoji slavi; ona, kaka čast zanjo, biti od tako vzvišenega bitja odlikovana.)

On (predrami se iz premišljevanja): „To se pravi, prav bi morebiti storil, ko bi si medpotjo privoščil nekoliko več zraka . . . (zaupljivo) ako že na vsak način hočete hoditi.“

Ona (veselo): „Saj res, slecite tedaj vašo potujočo parno kopel in jo oddajte tu v shrambo.“

On (ogorčeno): „Svoj kožuh naj bi oddal tu v shrambo? Najbrže se šalite?“

Ona (presenečena): „Toda . . .“

On (strogo): Ko se bova nahodila — (žalostno) ker že hočete na vsak način hoditi — kaj bova pa potem pričela?“

Ona: „Potem . . . potem . . . poiskala si bova pač prostor za odpočitek . . .“

On: „In potem? Potem vjamem prav pošten nahod! (Vznenmirjen): Pomislite vendar! Najprej toplota in potem hlad! In jaz naj bi se pregrešil tako proti svojemu glasu?“

Ona (poparjena): „Prav imate . . . Res sem nespametna! . . . Dovolite! (Hoče mu pomagati sleči kožuh).“

On (napačno razume njeno namero in misli, da mu hoče ona nositi kožuh): „Ne, ne! To ne trpim (položi ji kožuh čez roko). Ali vam ne bo nekoliko pretežak?“

Ona (pod težo ogromnega kožuha omagujoča): Ne, ne . . . sicer pa mi je to v posebno zabavo . . . Idiva toraj?“

On (čuteč se zelo olajšanega): „Gotovo, hočem si samo še vrat nekoliko oviti (poskusi zapeti) samo zaradi glasu! Dovolite (začne vleči iz žepov svojega kožuha svilnate robce, vseh skupaj osem, katere si ovija drugzega vrh drugzega okoli vratu. Pomirjen): „Tako! Zdaj sem vam popolnoma na razpolago.“ (Gresta mimo prvih hiš v bližini kolodvora; pred njima se razprostira krasna pokrajina.)

Ona navdušeno): „Oj, kako lepo! Poglejte samo ondi v daljavi bistro obzorje in holmce nad katerimi se dviga srebrna meglica. Nepojmljivo! In ti gozdi!“

On: „Dokaj ljubše bi mi bilo, ko bi videl pred seboj kakega lekarnarja!“

Ona (presenečena): „Kaj ste bolni?“

On: „Nikakor ne! Toda pozabil sem svoje bombone doma . . . Saj veste . . . bombone proti kašlju in hripavosti.“

Ona: „In tako gnjusobo vživata vi?“

On (kratko): „Jaz vživam vse, kar je dobro za moj glas . . . in opustim vse, kar bi mojemu glasu utegnilo škoditi. (Ljubeznivo): In gotovo vas moram še precej ljubiti, da sem zaradi vas svoje stare navade opustil. Kot dokaz moj kožuh, ki sem ga odložil.“

Ona (zafkrljivo): „Res preljubeznivo!“

On: „Tako sem danes samo zaradi vas storil sam sebi krivico, ko sem se podal sem. (Boječ): Zrak je tako oster, da se resnično bojim . . . bojim . . . zaradi svojega glasu . . .“

Ona: „Nasprotno; zrak je imeniten; to je življenje, to je moč, kar vdihavate . . . (vzdihne s polnimi pljuči). Poskusite tako dihati!“

On (zaničljivo): „Da, toda vi dihate docela brez vsake metode! Ko bi dihal jaz tako, kakor dihate vi, bi bilo že davno po mojem tenorju . . .“

Ona (razdraženo): „Z vašim tenorjem, da! Toda kako dihate vi?“

On: „Glejte (se razkorači) in pazite dobro! Tako dihati se človek navadi najhitreje v petih letih, ako se vsaki dan pridno vadi (resno, kakor mašnik pred oltarjem dvigne oči kviško, zapre usta in diha počasi skozi nosnice tako dolgo, da si napolni pljuča, slično žabi, ko je zagledala vola. Ko je zagotovljen, da so pljuča polna, izdihava zopet počasi skozi usta.) Ali ste si zapomnili?“

Ona: „Da, da! Toda za sedaj bom dihala še po svoji stari navadi, ako nimate nič proti temu. Toraj na katero stran se bova zdaj podala? (Pokaže mu pot med travniki): Obrniva se na desno. Čez travnike prideva do reke . . .“

On (preplašeno): „Do reke? Zapeljati me hočete, da bi šel na vodo. (Jokavo): „In moj glas . . . nesrečnica . . . moj glas?“

Ona (nekoliko razdražena): „Prosim vas odpuščanja . . . Pa idiva na desno . . . tam se razprostira krasen gozd . . .“

On (obupno): „Zdaj pa v gozd; v gozd me hočete peljati? Vlažna tla, kjer rastejo gobe in druge take vlažne razstline?“

Ona „Ali . . .“

On (nezaupljivo): „In potem; kaj pa naj počneva v gozdu?“

Ona (smehljaje): „No, radovala se bova nekoliko lepe narave.“

On (dvigne roke kviško): „V gozd naj bi šel? Za ves svet ne! Vi toraj ne veste, da lahko izgubim ves svoj glas ako v gozdu samo usta odprem.“

Ona (vedno nevoljnejše): „Slavčki pa vender tudi žive v gozdu!“

On (zaničljivo): „Moj Bog! Kaj slavčki . . . Te živali že davno ne pridejo več resno v poštev! (Popustljivo): Sicer imajo slavci dokaj čedne glasove, toda pojo brez vsake metode! In potem tudi v taktu ne pojo!“

Ona (skomizgne): „Torej, ako se bojite gozda, pa idiva kar naravnost čez travnike. Ali greste?“

On (ogorčeno): „Čez travnike naj bi šel? Po rosni travi naj bi hodil? Gospodična, ali ste zblazneli? Jaz s svojim glasom naj bi hodil po travi?“

Ona: „Ne s svojim glasom, temveč s svojimi nogami!“

On (nadaljuje): „Po travi, po vlažni travi. (Svečano): Samo enkrat v svojem življenju bi imel iti na izprehodu po vrtu čez trato; toda tedaj je bila domača gospa toli obzirna, da je pogrnila preprogo po travi, predno sem stopil nanjo.“

Ona (ki ji je bilo očitno dovolj): „Preprogo? Zakaj mi niste to takoj povedali? (Položi mu kožuh čez roko). Tako! Stojte tu mirno in ne ganite se z mesta . . . Peljem se nazaj v mesto in kupim ondi preprogo. (Z zaničlivim posmehom se obrne ter hiti nazaj proti kolodvoru; slavnega tenorista pa pusti na cesti, da premišljuje, ali se drzne šaliti z njim, ali se bo res vrnila s preprogo. In tako stoji mož še danes na onem mestu, ako se ni naveličal.)

S.

Sumljivo.

„ . . . Po časopisu se je toraj oženil prijatelj Boris. Ali je srečen v zakonu?“

„Dvomim; kajti takoj po poroki je preklical naročilo na ta časopis.“

Nadepolno.

Novoporočenec (znancu): „Kaj pravite, gospod doktor, ali si nisem izbral brhko ženico?“

Znanec: „Bomo videli!“

ZVONIMIR MASLE:

GAZELE.

XI.

V temini cvetke snivajo
v polnóč,
meglice roso zlivajo
čez noč

Hladna je noč premalo še,
da bi srce hladila,
komur ljubezen vroča se
med trnjem je rodila:
zdaj v srcu hudo bol imam
od mraka pa do dneva,
pa jo le za ves svet ne dam
zavoljo tebe, deva . . . !

Na nebu zvezde sevajo
v polnóč,
in meni vse se smejajo
na moč . . . !

XII.

Pomladni čar odeva te
kot vilo bajnih dni,
al, dekle, kdo umeva te
in vé, kaj srce ti želi?

Kot roža lepša si vsak dan,
in črnooka, črnih las,
vsak dan tvoj spev je bolj glasan
in bolj zaljubljen zvonki glas:
pri ptičkih poje samec sam,
a nikdar ne samičice,
in samec ima tudi sam
najlepše oblačilice . . . !

Pomladni čar odeva te
kot vilo bajnih dni,
le fantič tvoj umeva te,
vsak dan srcé zanj bolj žari . . .!

XIII.

Vrtnica, predno še cvesti začné,
liste zelene poganja,
ljubica, predno ljubiti začné,
liste le piše in sanja . . .

To mi pisalo je moje deklé,
vroče ljubezni da hoče,
kakor se vrtnica le razcvete,
ko je že solnce bolj vroče
Pa je dežilo noč in dan odslej
in se s povodnjô končalo,
to je dežilo poljubov brez mej —
vendar je solnce sijalo . . .!

Vrtnica, v polnem zelenju dehteč,
popke si rdeče razvija,
ljubica listov ne piše mi več,
k meni se strastno privija . . .!

Dandanašnji hišni posestniki.

Najemnik: „Peč v moji sobi se strašno kadi; prosim da bi jo dali popraviti.“

Gospodar: „Potem vam moram pa za deset kron najemnino povišati, ker sobo lahko rabite obenem za prekajevalnico.“

Uganke in rešitve.

Kaj je med nebom in zemljo? (Beseda „in“).

V kaj se ne more zvrtati luknja? (V vodo.)

Kakšnih kamenjev je v Savi največ? (Mokrih.)

Po kateri poti se pride najhitreje v Ljubljano? (Po najkrajši).

Vojne tajnosti.

Prva služkinja: „Kaj pa je delal sinoči vojak pri tebi v kuhinji?“

Druga služkinja: „Ne smem povedati, kajti odkar se nam je bati vojne s Srbijo, ne smejo se izdajati vojaške tajnosti.“

Upanje na skorajšno ženitev.

„No, Peter, ali si se že oženil?“

„Še ne; toda bom se kmalo! Samo za petsto kron sva še navskriž.“

Kaj je mrak?

Mrak je nekaj, kar se ne vidi; ako pa hočeš videti mrak, prižgati moraš svetiljko.

IVAN SAJOVIC - VELESOVSKI.
MAZILO ZOPER LIŠAJE.

HUMORESKA.

Pismo Vas čaka,* mi je zaklicala gospodinja prišedšemu opoldan iz pisarne. Res v sobi na mizi je ležalo pismo. Spoznal sem ga takoj: bilo je od mojega kolega iz šolskih klopi, Friderika, graščakovega sina iz Okroglega. Vabil me je, naj bi že vendar enkrat prišel k njemu na počitnice. Sicer sva se videla vsako leto parkrat, ko je on prišel v glavno mesto, vendar njemu to ni zadostovalo in želel je, da bi bil vedno pri njem. Dasi popolnoma različnih značajev: on melanholik, jaz sangvinik, sva simpatizirala. Menda naju je ta različnost značajev družila. Večkrat bi ga bil i jaz rad obiskal, pa nikdar nisem imel toliko časa. O Božiču ali Veliki noči sem sicer imel par dni prosto, takrat sem pa vedno šel na dom k svojim starišem, bratom in sestram. Lani sem mu obljubil, da si letos vzamem vsaj za 14 dni dopust, da pridem k njemu na počitnice. Komaj je odlezel sneg iz prisojnih mest, me je že opomnil na mojo obljubo.

Odgovoril sem mu, da pridem in mu naznanil čas prihoda. Par dni pozneje sem že bil pri njem. Z radostim srcem so me sprejeli vsi — oče, mati, obe sestri, teta Zofija, posebno pa prijatelj sam. Za stanovanje so mi odkazali prijetno sobico v prvem nadstropju. Bil sem truden in kolikor mogoče hitro sem se poslovil in odšel spat. Drugo jutro ob 6. uri me zbudi iz spanja nekak ropot ali šum, kakor bi nekdo brusil na jermenu ali pasu britev. Pogledam skozi okno — dež. Kdo za hudiča bo na dvorišču

brusil britev, mogoče na hodniku; tudi nič. To je vendar čisto zraven mene. Ne more biti drugače, biti mora v sobi poleg moje sobice. In pri tem je ostalo.

Ob 8. uri smo se zbrali pri zajutreku. Naenkrat se spomnim na zjutranje brušenje britve in hitro vprašam, kdo stanuje v sobi poleg moje. Friderik mi je pokazal na teto.

„Gospodična teta stanuje tam! Sem mislil, da je danes zjutraj nekdo brusil britev v vaši sobi.“

To so vam bili pogledi in obrazi!! Teta rudeča kot mak, obe sestri Friderikovi držeč robce na ustih, da bi ne bušile v glasan smeh, Friderikova mama je vstajala raz stola, papa drobil kruh z neznosno hitrico v svojo kavo, Friderik me pod mizo suval, jaz sem pa gledal in premišljeval, zakaj ti obrazi.

Po zajutreku mi namigne Friderikov papa naj mu sledim.

„To brušenje britve bodele čuli skoro vsako drugo jutro; ne čudite se in molčite. To je moja krivda,“ na to sva se ločila.

Namenil sem se v park. „Kaj za vruga naj to pomeni? In to je moja krivda!“ mogoče kak uboj ali dvoboj pred leti! mogoče kak družinski strah? najbrže kak dvoboj, zdaj hodi ubiti nazaj kesat se svojih grehov. In jaz naj imam čast stanovati ravno v sobi, kamor hodi umrli vicat svojo dušo. Ne boš kašepihal, še danes odpotujem. Ravno tam gre Friderik, prav! mu lahko takoj povem, da odpotujem.

„Amice! Nujni opravki, danes še moram odpotovati.“

„Kako to?“

„Prav obžalujem, ampak moram in moram . . .“

„Menda ne radi britve?“ mi seže prijatelj v besedo.

„One! Radoveden sem pa pač kaj to pomeni.“

„Vsediva se semkaj na klopico in povedal ti bom o britvi isto, kar je pred leti povedal moj papa meni.“

„Aha! Vendar nekaj! Brez nič ni.“

Friderik je pa začel:

Zaupam na tvojo diskretnost in upam, da boš molčal. Misli si, da pripoveduje moj papa. — Menda si dovolj odraščen, da ti tudi zaupam iz mojih mladih let. Bil sem takrat v kadetnici v Trstu, star 18 let. Mladenič od 18. do 20. leta je vedno zaljubljen kot oni od 12.—14. vedno lačen. Med drugimi bila je moj ideal tudi neka Italijanka: Eleonora. Hodila je vsako jutro mimo naše kadetnice v šolo, takrat je bila pripravničarka. Kot oglje črne lase, obrvi in oči in kot črešnja rudeče ustnice, bila

je prototip Italijanke. Dovolj je bilo, da sem jo parkrat videl in že sem bil ves v ognju. Lepega majnikovega večera grem promenirat in glej! ravno pred menoj mi stopa moj ideal v družbi z neko koleginja. Ravnoprav, sem si mislil in stopam par korakov za njima, onidve po trgu, jaz za nima v drevored, jaz za njima . . . Slednjič zavijeta v neko stransko ulico, jaz seveda za njima. Ravno sem se jima hotel predstaviti in jih prositi, da ju smem spremljati, ko pravi Eleonora svoji koleginja toliko glasno, da je vedela, da moram jaz tudi slišati:

„Ti! kaj pa hodi ta kumara za menoj, ki ima nos za dvanajst golašev in nič brk!“

Poparjen sem se obrnil in jo odkuril skoro jokaje domov.

Kumara! Ti se ne da pomagati, nos se tudi ne da obtesati, pač pa si lahko pomagam do brk. Naročil sem takoj od gospe Käthe Menzel z Dunaja tri lončke „Bartwuchspomade“. Zaradi brk jih ne bom nikdar več slišal“, sem si mislil in bil prepričan, da moram imeti v par tednih take brke kot jih je imel baron Ravbar: do tal in še nazaj do pasu. V enem tednu sem dobil po pošti povzetje 9 K 72 h in seveda za teh 9 K 72 h neke rumene stvari, ki je imela edino dobro lastnost, da je lepo dišala, bila je „Bartwuchspomada“. To je bilo vsak večer mazanja, ne samo jaz, temveč vsi moji kolegi so hoteli naenkrat imeti brke, kar se — pa nikomur ni posrečilo.

Oče mi je dovolil, da smem priti o Božiču domov. Seveda nisem pozabil s seboj vzeti lončka z „Bartwuchspomade“ ter lonček postavil v domačo lekarno, kjer je stalo nebroj takih lončkov in raznih steklenic, v katerih so bile razne tinkture, pomade, mazila itd.

Moja sestra, sedanja tvoja teta, bila je takrat stara 17 let in v samostanu v Celovcu. Tudi ona je prišla o Božiču domov. S seboj je pa prinesla na obrazu vse polno lišajev. Seveda je bilo te lišaje treba takoj zdraviti, kot bi sami ne mogli zginiti. Za take slučaje je bilo v naši hiši vedno vse pripravljeno in bilo je treba iti samo v domačo lekarno, v dveh mesecih te je nehal zob boleti, glava pa še popreje, ako se nisi prej obesil, ako si se zdravil z zdravili iz domače lekarne. Moja mama je vsled tega hitro tekla v domačo lekarno in vzela mesto mazila zoper lišaje — mojo „Bartwuchspomado“ ter jo dala moji sestri, naj se s tem „mazilom zoper lišaje“ vsak večer maže. Jaz se seveda nisem upal povedati, da je to „Bartwuchspomada“ in ker lišaji le niso

zginili, vzela jo je moja sestra s seboj v samostan. Ko je prišla drugič domov, je prinesla s seboj — britev in jokaje povedala, da ji rastejo — brke.

Med tem časom sem se tudi jaz pridno mazal z „Bartwuchspomado“ nisem pa imel te sreče, da bi mi zrastle tako zaželjene brke. Iste so mi začele rasti še le z mojim 22. letom. No, pa Eleonora me je vsejedno marala in danes je ista Eleonora tvoja mati!“

„Zato toraj to brušenje!“ Sedaj pa še ne odpotujem,“ sem rekel svojemu prijatelju, ki se je nasmehnil in molčal.

ŠLAPA.

Kmet Završnik je že več dnij ležal težko bolan v postelji ter neusmiljeno stokal. Ko se mu stanje le ni hotelo izboljšati, odločila se je naposled Završnica poklicati iz mesta zdravnika.

Ko je zdravnik preiskal bolnika, zmajal je z glavo ter kmetici zašepetal: „Ljuba mamica, bodite pripravljeni tudi na najhujše; tu ni nobene pomoči več!“

Završnik pa je slišal te besede ter kar najodločneje protestiral: „Umril pa ne bom; nikakor ne. Tako na konci pa še nisem!“

Tedaj pa je vskipela stara Završnica ter zarežala na bolnika: „Molči, tepec! Gospod doktor bo to vendar bolje vedel, kakor ti!“

Stopnjevanje ljubezni.

Sedemnajstletno dekle vpraša, ako se ji ponudi ženina: „Kakšen je?“ — Dvajsetletno: „Kaj je?“ — Tridesetletno: „Kje je?“ — Štiridesetletno: „Sem ž njim!“

Vrhunec raztresenosti

Profesor (kuharici): Na, tu imaš deset vinarjev, pa jih daj kokoši, da si kupi zanje koruze.

DR. ŽANE Z IBLANE.

Dandanašn hišn pusestnki sa pa res en čudn patroni. Člouk b mislu, de ma en tak, ke ma soja hiša, saj tulk suli u soj glau, de na u pluvau u soja lastna skleda. Pa sa le tak hišn pusestnki in pa še velik jh je, ke na vidja in nočja videt, de sami seb škoda delaja in pu berašk palc ruke stegu-jeja.

Le puglejma jh.

Unkat sm šou iz enmo mojmo prjatlam, ke se je u Iblana preseiu, pu Iblan kvarter iskat. Kamr sma pršla, pousod je gespudar ta peru prašu, še predn je kvarter pukazu, če ma kej utrok. In ke je moj prjatu vs scagan puvedu, de

jh ma sedem, naina je usak gespudar kar hrbet ubrnu in zagudrnou, de utrok že na mara u hiš, de ma rajš prazn kvarter.

Tku sma ubredla ta nar mn kašneh dvejest hiš, pa pousod sma slišala ena in tista, de utrok na maraja. Nazadne mojmo prjatile ni družga čez ustal, kokr na kuludvor jt za en vagon glihat in ga zapelat ke na Iblansk pule in u tem vagonu ma zdej kvarter iz sojem sedmem utrocm.

Zdej pa puglejma, kam u ta trmaglavast naše hišne pusestnke prpelala, če se uja tku utrok branil. Ke uja lde vidl, de iz utrokm na morja kvarterja dubit, uja mogl holt tku gledat, de utrok na uja mel. Če pa utrok na bo, pa hmal tud ta velkeh na bo in čez eneh pedeset let u tku ldi mankal na svet, de uja usi kvarteri prazu in hišn pusestnki uja, kulkr jh u še pr žeulejn, še zastojn ldem kvarterje punujal, sam, de na uja mel hiše prazne.

Zdej nej pa edn puve, če ni tu več ket prenaumn. Če b bli hišn pusestnki mejčkn bl pametn, b mogl tu že zdauni sami

sprevidet, de tku na more jt douh naprej. Hišn pusestnki pu en plat nuč in dan delaja na tu, de b se dal kvarteri še bl pudražet, kokr sa že zdej, pu ta druh plat, in tu zavle nhne kratka-vidnast, ke se branja utrok, uja pa tu dusegl, de uja mogli kvarterje na pu zastojn uddajat, dokler jm nazadne na uja ustale hiše čist prazne.

Jest na vem, al res u celmo društu hišneh pusestnku ni saj enga tku pametnga, de b tu sprevidu in še drugm uči udperu, de nej se nekar utrok na branja, če čja pridet iz sojem hišam na kojna, ampak delaja nej še sami na tu, de u ja velik utrok, ke le na ta viža u mugoče hišnem pusestnkem nh namen dusečt in kvarterje tku pudražet, de se še miš, grili in stenice na uja vajne upale.

ZVONIMIR MASLÉ:

PROŠNJE

Dekle lepo, prizanesi,
ne upiraj v me oči,
kakor solnce na nebesi
wsak pogled mi tvoj žari!

Al, zaman so prošnje moje
srčni se budí vihar,
srce moje zdaj bolnó je
ranil ga že tvoj je žar:

Dekle, zdaj pogled miloben
ljubav čisto naj žari,
ah, zri na me, lek čaroben
mi v nesrečno srce lij!

Iz šole.

Učitelj: „Kakšne lase so imeli stari Rimljani?“

Učenec: „Stari Rimljani so imeli sive lase.“

P. n.

Oni cenj. naročniki, kojim smo priložili nakaznice, naj nam blagovolijo nemudoma nakazati znesek, ki je na njih zabeležen, da tako poravnajo zaostalo naročnino.

List stane denar, zato mu je malo pomagano z onimi „rodoljubi“, ki list samo čitajo a naročnine ne plačajo.

Upravništvo.